

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ personæ & ad quas confessiones excipiendas prædicta approbatione
indigeant. §. 2

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

Notanter expressit Concilium, *etiam sacerdotum*, ne aliis incelligeret ob consuetudinem, quam Sacerdotes habebant sibi inuicem confitendi, confiteri posse Sacerdoti, parochiale beneficium non habenti, neque aliis ab Ordinario approbato. Et forte derogationem huius consuetudinis attendit Concilium, cum dixit: *Privilegiis, & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non obstantibus*. Atque ita docet Tolet. lib. 5. summ. cap. 13. n. 5. ad finem. Fagundez de secundo Ecclesia precepto, lib. 7. cap. 2. in fine. Cui decreto non obstat consuetudo recepta, qua Parochi, imò simplices Sacerdotes, modo approbati sint ab Ordinario, sibi inuicem confiteri possint; quia hæc potestas est iurisdictionis, quæ ob necessitatem frequentis celebrationis omnibus censetur concessa, vt docuit Suar. disp. 2. 7. sect. 3. n. 4. Coninch. disp. 8. de pœnit. dub. 8. cons. 3. n. 61.

Hæc approbatio, etsi requiratur ad iurisdictionis usum, à iurisdictione tamen est omnino distincta, nam iurisdictione est superioritas subditos respiciens, at approbatio dispositionem, & aptitudinem personæ approbatæ spectat. Quapropter approbati sacerdos potest, quin vllam iurisdictionem habeat, & e contra iurisdictionem habere potest, sicuti habent religiosi, quia approbationem ab Episcopo obineat: approbatio namque non est iurisdictionis concessio, sed habitatis personæ authentica declaratio. Atque ita tradunt Suar. disp. 28. sect. 4. num. 22. Valq. de pœnitent. quest. 97. art. 3. dub. 4. n. 4. Llamas 1. p. methodi, cap. 6. §. 5. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. num. 7. Verùm esto approbatio à iurisdictione seuincta sit; regulariter tamen cum approbatione coniungitur: Episcopus enim sacerdotem approbans simul iurisdictionem concedit, vt docent Henric. lib. 11. de matr. cap. 3. n. 5. Guier. lib. 1. c. 10. quest. 1. cap. 2. §. 1. sub num. 23. Fagundez de secundo Eccl. precepto, lib. 7. c. 3. num. 4. & 5. & colligitur ex Thom. Sanch. lib. 3. de matr. disp. 35. n. 7.

Conceditur sacerdoti hæc approbatio primò, parochialis beneficii collatione; collatione, inquam, non electione, seu præsentatione. Nam electus, seu præsentatus non dicitur beneficium habere, quod Concilium requirit, sed habiturum. Secundo, si Episcopus prævio examine procedente, aut alia via idoneitatem Sacerdotis cognoscens authenticè iudicet, & delectat idoneum, cui iurisdictione ad excipiendas confessiones committi possit. Quoties autem Episcopus Sacerdotem sibi subditum ad audiendas confessiones designat, eo ipso censet idoneum esse, alias iniqua esset, & inuallida designatio, sicuti docent Cord. ab. in sum. quest. 10. Suar. disp. 28. de pœnit. sect. 4. n. 10. Fagundez de secundo Eccl. precepto, lib. 7. cap. 2. n. 6. & cap. 3. in fine. num. 14. Barbol. de potest. Episc. alleg. 25. n. 6. Bonac. disp. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 10. Coninch. disp. 8. dub. 7. n. 49.

Ad prædictam approbationem, si ex beneficii parochialis collatione confluat, scriptura reliquæque conditiones pro valida beneficii collatione requisitæ exposcuntur. Si verò ex authentica declaratione habeatur approbatio, scriptura opus non est, siquidem neque in Concilio, neque alibi, vt necessaria exposcuntur, neque ex natura rei necessaria est, cum verbo tenus fieri possit, & sæpe fiat, vt notant Suar. disp. 28. sect. 5. num. 9. Bonacina disp. 5. de sacrament. quest. 7. punct. 4. §. 1. in fine. Fagundez de secundo Eccl. precepto, lib. 7. cap. 2. n. 60. Monent tamen, & bene, consultum esse in scriptis haberi, vt certius constet, quando necesse fuerit.

Deinde debet gratis concedi, vt expressit Tridentin. An verò defectus huius conditionis approbationem non solum illicitam, de quo dubium non est, sed irritam reddat, sicuti reddit collationem beneficii? difficultate non caret. Verior est pars negatiua: quia pœnit. extendenda non sunt vltra casus expressos. At nullibi habetur, hanc approbationem simoniae obiectam annullari. Non igitur est alienandum. Et ita docet Suar. t. 4. de pœnit. disp. 28. sect. 5. n. 19. Reginald. lib. 1. num. 180. dub. 3. Bonac. disp. 5. quest. 7. punct. 4. §. 1. in fine. Nullatenus tamen audiendas est Fagundez de secundo Ecclesia precepto, lib. 7. cap. 2. numer. 66. affirmans, si pretium, quod pro obtinenda approbatione datum est, leue fuerit, veniale tantum peccatum esse, quippe, vt tract. 17. disp. vlt. de simonia, punct. 1. in fine. simonia ita est vitium execrandum, vt nullam leuem materiam admittat.

Illud placet aduertere cum Henric. lib. 5. de pœnit. cap. 6. n. 6. Fagundez lib. 7. de secundo Eccl. precepto, cap. 2. n. 31. nullam esse approbationem datam religiosi, qui expressè, vel tacitè à suis superioribus prædicta non fuerint, iuxta textum in Clement. Dudum de sepult. §. Statuimus. Etenim cum Religiosi nec velle, nec nolle habeant usi suis Prælati subordinatum, præsumitur Pontificem nolle Prælati inuitis approbationem concedere, quæ & religioni nocua esse potest, & contra religionem obtrusa est.

Necessitas huius approbationis tanta est, vt absque illa nullus sacerdos secularis, vel regularis possit confessiones secularium, etiam sacerdotum audire, non solum licitè, sed nec valde: quod satis indicat verbum illud, non possit, quod omnino potentiam tollit, vt multis relatis probat Sanch. libr. 6. de matr. disp. 38. n. 20. & tradit in præsent. Valq. q. 97. art. 3. dub. 3. Suar. disp. 28. sect. 5. & 6. Bonac. disp. 5. q. 6. punct. 4. §. 1. n. 9. Agid. de Coninch. disp. 8. dub. 7. n. 49. Fagundez lib. 7. c. 2. n. 47. Barbol. alleg. 25. n. 1. & 2.

Errò. de Castro. Sum. Mor. Pars IV.

Notanter expressit Concilium, *etiam sacerdotum*, ne aliis incelligeret ob consuetudinem, quam Sacerdotes habebant sibi inuicem confitendi, confiteri posse Sacerdoti, parochiale beneficium non habenti, neque aliis ab Ordinario approbato. Et forte derogationem huius consuetudinis attendit Concilium, cum dixit: *Privilegiis, & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non obstantibus*. Atque ita docet Tolet. lib. 5. summ. cap. 13. n. 5. ad finem. Fagundez de secundo Ecclesia precepto, lib. 7. cap. 2. in fine. Cui decreto non obstat consuetudo recepta, qua Parochi, imò simplices Sacerdotes, modo approbati sint ab Ordinario, sibi inuicem confiteri possint; quia hæc potestas est iurisdictionis, quæ ob necessitatem frequentis celebrationis omnibus censetur concessa, vt docuit Suar. disp. 2. 7. sect. 3. n. 4. Coninch. disp. 8. de pœnit. dub. 8. cons. 3. n. 61.

§. I I.

Quæ personæ, & ad quas confessiones excipiendas prædicta approbatione indigeant.

1. Omnes indigent ad secularium confessiones, secus ad confessiones regularium.
2. Non excipiuntur, esto graduati sint.
3. Quid pro confessionibus Episcoporum, aliorumque Prælatorum.
4. Dedicatur questio.
5. Soluuntur opposita.
6. Approbati in duplici sunt differentia.
7. Approbatus per beneficium parochiale eligi potest in tota diocesi.
8. Etiam extra diocesim eligi potest, quicquid dicat Guier.
9. Approbatus absolute, per authenticum iudicium ubilibet eligi potest.
10. Item approbatus cum restrictione, quicquid alij contra sentiant.
11. Quid dicendum de confessione religiosorum, an eligi possit non approbatus.

Regula generalis est, ad excipiendas secularium confessiones omnes sacerdotes approbatione prædicta indigere: quia sic expressit Concilium. Cum ergo nihil de regularium confessionibus excipiendis locutum fuerit, manifestum est voluisse dispositionem iuris antiqui obseruari: siquidem à iure antiquo recedendum non est, nisi quatenus nouo fuerit expressum, leg. *Præcipimus*. Cod. de appellat. cap. 2. de translat. Episcop. At iure antiquo ad excipiendas regularium confessiones approbatio necessaria non erat; sed quilibet sacerdos consentiente Prælo potest, vt communiter Doctores testantur. Ergo etiam post Concilium eligi potest. Et ita tradit Suar. disp. 28. sect. 4. n. 4. Coninch. disp. 8. de pœnit. dub. 7. n. 48. Fagundez de secundo Eccl. precepto, lib. 7. c. 2. n. 3. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 1. Bonac. disp. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 10. vers. Dixi. & alij apud ipsos.

Dubium tamen est de insignitis gradu Magistri, Doctoris, vel Licentiat in sacra Theologia, aut Iure Canonico, an, inquam, ij alia approbatione Ordinarij indigeant? Negant aliqui relati ab Henric. lib. 3. de pœnitent. c. 6. n. 2. in comment. lit. O. Llamas 1. p. methodi, c. 7. §. 7. Quia ij iure ipso, & à Pontifice videntur approbati, & idonei Academicæ testimonio. Sed hæc sententia probabilis non est, nisi ob specialem alicuius diocesis consuetudinem: quia Concilium neminem ab approbatione Ordinarij exceptit, quam approbationem non censetur ordinarij concedere ob gradum Magistri, vel Doctoris ab Vniuersitate collatum: eadem in concessione horum graduum sola scientiarum peritia spectatur: at in approbatione Confessorum non solum scientia, sed morum probitas & prudentia attenditur, quæ sæpe doctis & peritis deficere solent. Non igitur ex gradu Magistri, & Doctoris approbatio ab Ordinario infertur. Atque ita vt certum tradit Suar. disp. 28. sect. 4. n. 3. Fagundez de secundo Eccl. precepto, lib. 7. c. 2. n. 68. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 2. Barbol. 2. p. de potest. Episcop. alleg. 25. n. 6. & colligitur manifestè ex Bulla Pij V. edita an. 1571. quæ incipit *Romani Pontificis*, vbi regulares & Magistros, & Doctores in Theologia examini & approbationi Ordinarij obtinendæ subicit: & notauit Suar. supra, & Barbol. dicta alleg. 25. n. 26. Miranda r. 1. Man. Prælat. quest. 45. art. 9. conclusion. 1. Decet tamen: etsi fieri possit, ne prædicti Magistri & Doctores, alijque viri sapientes examini quoad scientiam subiciantur, sed ex communi hominum æstimatione iudicentur, argumento text. Trid. sect. 7. c. 13. de reform. sicuti notant Miranda. Layman. Fagundez. locis alleg.

Præterea dubium esse solet, an pro confessionibus Episcoporum, aliorumque Prælatorum iurisdictionem quæ Episcopalem habentium approbatio requiratur? Ratio dubitandi est: quia Trident. solum ad excipiendas confessiones

secularium, etiam Sacerdotum, approbationem exposulavit. At Episcopi, alique Prælati sub nomine secularium, etiam Sacerdotum, non comprehenduntur, maxime in decreto odiofo, & iurisdictionis à iure communi concessæ restrictio: vt docuit Panormitanus in cap. Non potest de sentent. & re iudic. Præterea Episcopis, & ex consequenti aliis Prælati iurisdictionem episcopalem habentibus est à iure priuilegium concessum eligendi in Confessorem quemlibet Sacerdotem absque vlla limitatione: quod priuilegium non debet censi restrictum ex generali clausula derogatoria; sed opus erat illius expressa mentione, vt in tract. de legib. disp. de priuileg. p. 21. diximus.

Sed contrarium, testantur communiter Doctores, decusum esse à sacra Cardinalium Congregatione, cuius decisionem referunt, & approbant Suar. t. 4. de pœnit. disp. 28. sect. 4. n. 7. Tolet. lib. 3. summ. cap. 13. n. 5. Fagund. de secundo Eccl. præcep. cap. 2. n. 79. Barbosa 2. part. de pœnit. Episc. alleg. 25. n. 9. vbi plures referunt. Rationem reddunt: quia hoc Trident. decretum; vt pote iuri communi insertum, & rectam Sacramenti administrationem respiciens, fauorabile potius, quam odiosum reputandum est, ac proinde comprehendere debet confessiones cuiuscunque secularis, quacunque dignitate fulgentis, aliàs neque pro Regum, aliorumque Principum confessionibus excipiendis approbatio requisita esset, cum ij sub nomine generali secularium in decreto odiofo, & restrictio intelligantur, quod omnino fallum est.

4. Cæterum media via tenenda est, & affirmandum, nulum Episcopum eligere Confessarium posse, quin à suo Ordinario approbatus sit. At non inde inferitur, Sacerdotem alterius diœcesis non approbatum eligere non posse; sed non posse illum eligere, dum in aliena diœcesi commoratur, & sibi nullo modo subiicitur. At, si sibi aliquo modo subdatur, tum ratione habitacionis transeuntis, tum ratione alicuius obsequij ecclesiastici, tum ob aliud officium, seu ministerium; poterit eum eligere: quia ea electio est illius manifesta approbatio; ac proinde eligit Sacerdotem à suo Ordinario approbatum: quia comparatione illius actus ipse Ordinarius eius censendus est. Quocirca, cum Congregatio Concilij declarauit, Episcopum vigore priuilegij cap. fin. de pœnitent. & remiss. non posse eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario iuxta formam Concilij non fuerit approbatus, intelligi debet, dum est non subditus; secus si aliquomodo subditus fiat. Atque ita docet Fagund. de secundo Eccl. præcepto, lib. 7. cap. 2. num. 80. Bonac. disp. 5. quæst. 7. pun. 4. num. 16. testaturque praxi, & consuetudine esse receptum, cum sæpè externi Sacerdotes, neque vllibi approbati venientur ab Ordinario examinandi, & approbandi, vt confessiones in ea diœcesi, in qua transeunt existunt excipiant.

5. Neque huic doctrinæ obstant *superius* adducta. Ad rationem dubitandi respondeo, decretum non odiofum, sed fauorabile esse, vt *num. præcedenti* probatum est. Neque ex eo, quod Trident. Confessoribus eligendis annexat approbationis conditionem, vt possint eligi, inferitur restrictio priuilegij Episcopis concessum in cap. fin. de pœnitent. & remiss. eligendi Confessorem, nam illud priuilegium semper permanet, eligendi, inquam, Confessorem habilem, & idoneum: cum autem præcisa approbatione non sit idoneus, nequit Episcopus illum non approbatum eligere: non ex restrictione sui priuilegij; sed ex noua conditione eligendo apposita. Argumentum verò secundæ sententiæ nostram doctrinam firmat.

6. Porro Sacerdotes approbati in duplici sunt differentia vt §. *præcedenti*: constar. alij, qui approbati sunt beneficij parochialis collatione: alij, qui præuo examine, vel alia via iudicati sunt idonei. Hi tamen iudicari possunt idonei, tum absolute, tum aliqua restrictione, scilicet, ad excipiendas, v. g. virorum, non femininarum confessiones pro oppido, & non pro tota diœcesi.

7. Dubium ergo est, an qualibet ex iis approbationibus sufficiat, vt virtute Bullæ, vel Iubilei concedentis potestatem eligendi Confessorem ab Ordinario approbatum, sic approbatus eligi possit? Et in primis de approbatione pro beneficio parochiale; tametsi *Praxis noua Episcop. p. 2. c. 1. n. 10.* referat à sacra Congregatione decusum, approbationem esse ita restrictam, vt virtute illius approbatus solum sit idoneus in ea ciuitate, vel oppido, vbi situm est beneficium; communis sententia docet, in tota diœcesi virtute Iubilei, Bullæ, aut ex commissione Parochorum eligibilem esse. Est enim hæc approbatio ad minus æqualis virtutis, & dignitatis, ac est approbatio absoluta per authenticum testimonium: quippe eas approbationes Concilium æquiparauit. Approbatus absolute iudicio authentico eligibilis est in tota diœcesi: ergo etiam eligi poterit approbatus per beneficium. Atque ita docent ex communi sententia Gucci. lib. 1. canon. quæ. 27. n. 21. Suar. disp. 28. sect. 4. n. 16.

8. Sed, an extra diœcesim eligi possit? Negat Gutierrez, loco *proxime allegato*, refertque à sacra Congregatione decusum. Monetur: quia authentico testimonio approbatus non vide-

tur extra diœcesim eligendus: ergo nec parochiale beneficium habens, qui approbato per authenticum iudicium æquiparatur. Cæterum longe verius est; Parochum, dum beneficium retinet, eligi vbique postea quia vbiunque sit, verum est beneficium, cui est approbatio annexa, retinere. Sic Suar. disp. 28. sect. 4. num. 18. Henric. lib. 6. de pœnit. cap. 6. num. 8. Valq. q. 97. art. 3. dub. 4. nu. 3. Fagund. de secundo Eccl. præcep. lib. 7. cap. 2. num. 36. Barbol. de pœnit. Episc. num. 18. Notanter dixi, dum beneficium retinet: nam si eo priuatus sit, vel à se abdicauit, cessat approbatio, sicuti cessat per mutationem diœcesis approbatio authentico iudicio Ordinarij facta, vt *postea* dicemus.

9. De approbato per authenticum iudicium dicendum est, si absolute absque vlla restrictione approbatus sit, eligi posse virtute Bullæ, seu ex commissione Parochorum, non solum dum est intra propriam diœcesim, in qua est approbatus; sed etiam dum commoratur extrà, modo domicilium non mutauerit: quia dum retinet diœcesim approbantis, ratione domicilij illi subditus est, ac proinde illius approbationem retinet, sicuti tradit Fagund. de secundo Eccl. præcep. lib. 7. cap. 2. n. 37. Coninch. disp. 8. dub. 7. n. 53. Henric. lib. 7. cap. 12. n. 4. Suar. disp. 28. sect. 7. n. 4. & alij. Neque obstat, in alia diœcesi diuersas Constitutiones, & consuetudines, & casuum reservationes, contractus, & commercia vigere solere, vt merito iudicari possit inhabilis ad confessiones ibidem excipiendas, qui alibi idoneus iudicatur: quia id est per accidens, & contentiuz. Confessarij remissum. Nam etiam intra eandem diœcesim non omnes approbati apti sunt ex natura rei ad omnium confessiones excipiendas; tamen si spectata iuris potestati dispositione apti sint. Aliàs nec Parochus eligi posset contra *superius* dicta, & communem sententiam.

Dixi, si diœcesim non mutauit: nam mutata diœcesi graue dubium est, & examinandum, an cesset approbatio. 10. Si verò approbatio non fuerit absoluta, sed cum restrictione ad certum numerum personarum, vel locorum, variant Doctores, an virtute Iubilei eligi possit; tum ab illis personis, & illis in locis, in quibus est approbatus, tum ab illis, & aliis in locis indifferenter. Aliqui affirmant à nemine eligi posse: quia Bulla, seu Iubileum exposulatur eligendum esse approbatum ab Ordinario; tacite innuens debere esse absolute approbatum. Proximijs veritati accedunt Suar. disp. 28. sect. 7. n. 1. Rodrig. t. 1. sum. cap. 60. n. 4. conclus. 4. asserentes ab illis personis, comparatione quarum Sacerdos approbatus est, eligi posse: secus ab aliis, & aliis in locis. Sed rectius sentiant Henric. lib. 6. de pœnit. c. 6. n. 8. & lib. 7. cap. 12. n. 4. Coninch. disp. 8. dub. 7. n. 57. Sanch. lib. 8. de marr. disp. 34. n. 16. Bonac. disp. 5. de pœnit. quæst. 7. p. 4. §. 1. n. 22. Fagund. de secundo Eccl. præcep. lib. 7. cap. 2. n. 45. & cap. 3. n. 7. Barbol. de pœnit. Episc. alleg. 25. num. 17. affirmantes eligi ab omnibus posse. Mouetur: quia femina eligens approbatum ad confessiones virorum audiendas, proprie, & in rigore eligit approbatum ab Ordinario: ergo satis facit conditioni in Bulla, seu Iubileo requisita: non enim Iubileum, seu Bulla exposulatur, vt Sacerdos approbatus sit comparatione omnium, qui illum virtute priuilegij, seu specialis commissionis eligere possunt, aliàs fideles diuersæ diœcesis illum non possent eligere: sed sufficit, quod simpliciter approbatus sit.

11. Sed, quid dicendum de confessionibus Religiosorum, postquam Religiosi eligentes Confessarium virtute Iubilei eligere ab Ordinario non approbatum, sed solum à suis proprijs Prælati designatum: Et procedit quæstio, quando Iubileum exposulatur eligere Confessarium ab Ordinario approbatum. Hoc, inquam, casu videtur nequaquam eligi posse à Regularibus Sacerdotem ab Ordinario non approbatum, tamen si proprijs Prælati fuerit designatus: quia Iubileum expressè postulans, vt eligatur Confessarius ab Ordinario approbatus, alijs non committit iurisdictionem absoluenti. Sic docuit Suar. disp. 28. sect. 6. num. 11. Reginald. l. 1. n. 175. Zerola de pœnitent. c. 15. q. 1. & c. 16. q. 8. Et Fauer Constitutio quadam Clement. VIII. edita 3. Nouemb. 1590. relata à Quaranta verbo Confessor. pag. 197. Fagund. de secundo Eccl. præcep. l. 7. c. 2. n. 5. & 12. Verum, etsi hæc sententia, vt omnino secura, consulenda sit, contrarium probabilem reputo cum Bonac. disp. 5. de pœnit. q. 7. p. 4. §. 1. n. 26. quia præsumendum non est, Pontificem facultate Iubilei sacris, & Religiosis concessa eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, mutare voluisse ius Religiosorum potentium confiteri Sacerdotibus ab eorum Prælati approbatis: sed potius illo iure retento hanc illis extensionem admississe, vt approbatum ab Ordinario loci eligere possint. Quare illa verba, *approbatum ab Ordinario*, ampliatiue, & non priuatiue sumenda sunt. Præterea, Confessor à Prælati Ordinis designatus absolute dici potest, ab Ordinario approbatus comparatione Religiosorum. Tum, quia extra Sacramentum Ordinis Prælati Religiosis comparatione Religiosorum est Ordinarius. Tum, quia à Pontifice approbatus est comparatione Religiosorum, qui ab eorum Prælati fuerit approbatus.